

„Ma piddin sedda teadma; niüüd wëin ma teile selget wastust anda: Se aäsi, mis teie so wite ei woi siindida.“

„Agga Anna“, ütles Kasik, „miks sa sepärrast mulle ni walju wastuse annad? Kas se on siis suur üllekohhus, kui kegi iggapääw suggu joob? Egga ma ennast ei jo täis!“

„Selle ülle tahhan ma teile warsti selletust anda“, ütles Anna.

„Teie tundsite minnu isä ja tunnete ka mind lapselapsel, et meie seltsis olleme ülleksaivanud. Ma ollen teile saggedaste sedda hädda eerdanud, kui palju emma ja minna isä läbbi saime kannatada, kui ta joobnud koju tulli. Selle aja sees, mis teie ärra ollite, surri ta ärra — ni kui inimised ütlevad, et ta olli jomifest rummalaks jäänud. Ta kahhetjes sedda kül surma wodi peal ja pallus emmalt kõik andeks ja wandus wina ärra, mis tedda nõnda olli rikkunud, agga se olli ommeti kõik hilja. Sel ajal wõtsin ma kindlat nõuu mitte nifugguse mehhele minna, kes selle pörgu märja söbber on. Sepärrast ütlen teile otsekohhe, ehk mo siüdda kül raske on: meie kahhekesti ei sünni mitte teine teisele.“

„Agga, Anna, sa olled ommeti liig walli“, kostis Kasik, „minnu ja jodiku wahhel on ommeti suur wahhe. Tulle mulle, sa olled mulle jo wägga armas.“

Selle peale ütles emma: „Armas Kasik, nõnda räkis esijotsa ka minnu mees. Teie tõutus wõib kül kohtlane olla, agga wina läbbi wõib ka pimmedus wõimust sada, et sedda kurja armastate, mis teie niüüd weel kardate. Sepärrast ei tahha ma omma tütrele mitte nõuu anda.“

„Kas siis sest asjast, mo armsamast lotusest, ei pea wiisist middagi tulles?“ ütles noormees kurbdusega. Ta pöras ennast Anna pole nende sõnadega: „Agga kui ma Anna meleheaks wina mahhajättan ja lubban kindla tõutusega, mitte tiskagi jua, kas teie siis mulle „jah“ ütlete? — Anna, ärra ütle mulle mitte „ei“, ma tahhan kõik tehha, mis agga ial so mele järrel nään ollewad.“

Anna watas küssiwa näuga emma silmi, siis ütles: „Teie tahhaksite siis minnu meleheaks sedda kõik tõutada?“

„Jah Anna kõigest siüddamest“, wastas Kasik, „ja pead näggema, et ma sõnna pean!“

Tüdruk wiivitas weel piisut, siis andis ta omma kossijale kät ja ütles: „Noh, ma tahhan sedda so trunfega ja Jummalala abbi peale lotes julgeda, ja lubban ennast siinnule. Sune olli mo kohhus walli olla, sest abbiellu on Jummalala pühha seadus ja peab selge ja kindla põhja peale rajatud ollema.“